

Nieuwsbrief
Jaargang
09

Nummer
27

Juni 2017

NIEUWSBRIEF JOE ENGLISH, KUNSTSCHILDER

Beste Kunstvriend,

In deze Nieuwsbrief mogen wij u twee tentoonstellingen aanbevelen waarin Joe English een rol speelt. In **Aarschot** een tentoonstelling georganiseerd door een enthousiaste kunstvriend. In het Belgisch-Vlaamse **memoriaal van de Sint-Rochuskerk** wordt het oorlogs-tekenwerk van Joe gesitueerd in de strijd van de gewone frontsoldaten, zoals de gebroeders Noppen en andere. Jammer genoeg is de periode zeer kort, van 1**2 tot en met 20 augustus 2017**.

De tentoonstelling in de **IJzertoren te Diksmuide** zal wat langer lopen van **31 augustus tot eind december 2017**. Na zijn reportage over de Heldenhuldezerkjes stelt Sam Vanoverschelde een nieuw kunstwerk voor. Hij noemt het **"Mystisch Landschap"** analoog met de reeks schilderijen die zijn overgrootvader schilderde tijdens WO I, voor de Artistieke Afdeling van het leger. Joe noemde Veurne "de Mystische stad". Sam herschept in een fotografische taal het oorlogslandschap waardoor Joe spoorde met de trein, in een beestenwagen, te voet, over zee… tussen Antwerpen en Veurne van augustus 1914 tot eind aug. 1918. Volg dit project op: mystisch.samvanoverschelde.be

Eveneens als aanloop tot het herdenkingsjaar 2018 publiceren wij het eerste deel van wat wij "het oorlogsdagboek" van Joe English kunnen noemen. In de vorige nieuwsbrieven reconstrueerden wij Joe's toetreding tot de Artistieke Afdeling via zijn brieven. Nu laten wij vooral Joe zelf aan het woord in de eerste weken van de oorlog. Hij hield geen dagboek bij, maar schreef tussen 1 augustus en 1 november 1914 een vijftiental gele postkaarten en enkele brieven aan zijn vrouw Elisa en aan de familie, die zorgvuldig door haar werden bewaard. Ze hebben een belangrijke biografische waarde en kunnen als een kroniek van Joe's eerste oorlogsmaanden gelezen worden.

Twee kunstvrienden verrasten ons na de vorige nieuwsbrief. Over de gebroeders Van Raemdonck kunt u een ontroerend verhaal lezen. Over Renaat De Rudder is er geen getuigenis maar een beeldje naar een tekening van Joe. In onze volgende nieuwsbrief verneemt u meer over ons herdenkingsprogramma voor 2018, de uitnodiging volgt.

Piet De Baere & Co English

Colofon

Verantwoordelijke uitgever:
Joe English, Kunstschilder vzw
Vuldersreitje 2
8000 Brugge

www.joe-english-kunstschilder.be

In dit nummer

J.E.en de strijd rond Antwerpen p.2
A mon ami Gaston p.5
Herinneringen aan Gebr.Van Raemdonck p.6
Beeldje Renaat De Rudder, schenking p.8

Joe English en Elisa Goedemé
en de strijd rond het nationale bolwerk Antwerpen (1)

Op **1 augustus 1914** werd Joe opgeroepen als reservist bij de Algemene Mobilisatie. Hij woonde pas sinds december 1913 in de Veldstraat nr. 1 te Sint-Michiels bij Brugge samen met Elisa en hun dochtertje Lieve. Hun levensdroom in het nieuw gebouwde huis werd abrupt verstoord. Joe moest zich aanmelden, niet in een Brugse kazerne, maar wel in de Sint-Bernard kazerne in Hemiksem onder Antwerpen.(2) Zijn echtgenote Elisa Goedemé en het kleine Lieveke, 2 jaar oud, reisden met de trein mee naar Antwerpen. Zij zouden daar blijven logeren in het ouderlijke huis bij vader Karel en zus Henriette Goedemé in de Markgravestraat. Overtuigd dat het niet lang zou duren en uit veiligheid, hoopten zij na enkele dagen samen te kunnen terug reizen. Op 4 augustus 1914 brak WO I uit. Zij verbleven daar dus langer dan verwacht tot het militair bolwerk in Antwerpen, op bevel van Koning Albert op 8 oktober 1914 werd opgegeven.

Hoe verliepen de eerste oorlogsweken voor Joe en Elisa?
Waar was hij gelegerd en konden zij elkaar ontmoeten ?

Joe verstuurde zijn eerste postkaart op **3 augustus** aan Elisa van uit Brasschaat.(3) Hij beschrijft hoe hij vanuit de kazerne te Hemiksem, samen met zijn compagnie ten zuiden rond Antwerpen trok. Eerst te voet in een grote mars en dan in beestenwagens werden zij vervoerd van Niel over Boom tot in Brasschaat. Daar was één van de 17 forten gelegen, de zogenaamde 'Buitenlinie' met een vliegveld. ***"In haast een klein woordje. Alles wel tot nu toe. In beestwagens gereden van Niel langs Boom naar Brasschaat. Groote mars gedaan. 10 uur aangekomen hier. In stroo geslapen. Alles heel goed. We weten niets over de oorlog. 't Gaat niet om te schrijven in dit boeltje hier. Beste groeten allen.***

Joe , Hoe is met Lieveke en kuske."

Reeds de volgende dag, op **4 augustus** schrijft Joe zijn tweede kaartje aan Elisa(4). Op deze dag vielen de Duitsers België binnen. Wat leren wij er uit? Dat de toestand in Brasschaat zenuwachtig is. De soldaten krijgen geen nieuws, ***"'t zal lang duren,"*** is alles wat zij weten. Joe geeft goede raad aan zijn familie in Antwerpen: ***"de verdediging van de Duitsers niet op te nemen"***(5). Joe schrijft zijn kaartje in 'Café du Lion Rouge' (de Roode Leeuw bestaat vandaag nog!) waar de officier met zijn echtgenote logeert. Over de taak van Joe: met de andere soldaten alle spaden opeisen in het dorp, en met ontwortelde sparren barricaden maken over de wegen. Hij kan niet bij de bevriende dokter Van Looveren logeren omdat die zijn ouders verwacht. Joe heeft zijn vader en zussen in Brugge nog niet geïnformeerd.

Op **6 augustus** vernemen wij nog meer over Joe's taak en wil hij Elisa gerust stellen over zijn situatie.(6) Zij moeten om 3 u opstaan om bomen te kappen en te vervoeren, om aardappelen te oogsten, ***"'k doe het graag"*** en om loopgrachten te maken. Joe is bij dokter Van Looveren geweest en ***"Als ik iets van doen heb dan kan dat via de dokter"***. Daarna bespreekt Joe kort de oorlogssituatie: ***"We moeten schieten op Duitsche Vliegtuigen, de Belgisch-Fransen jubelen, Engeland wil de Belgische onafhankelijkheid verdedigen en wat zeggen de Vlamingen er van? De Duitsers bluffen want zij hebben gewonnen in Luik."*** Hij heeft nog altijd niet naar vader English geschreven.

Enkele dagen later is het zover, via Dr. Van Looveren bezorgt Joe op **9/10 augustus** een eerste kaart aan zijn

familie in Brugge. Na meer dan een week thuis te zijn vertrokken, vertelt Joe uitgebreid over zijn wedervaren aan het front[7]: ***"Beste allen, ik vind ook wat tijd om U een kaartje te schrijven. 't Is een verschrikkelijk groot werk op 3 uren afstand rond de Antwerpse forten nieuwe loopgraven maken. Alle bossen neerhakken, ganse gehuchten in brand steken. Van 's morgens 3 u op, werkt men door tot 's avonds 8 uur. Noch slagregen noch stekende zon zijn gunstig voor ons soldaten. 't Bevel is: aan 't werk blijven. 's Avonds kruipt men met dat nat pakje aan op zijn bond strooi. Of is het warm dan stikt men op het zoldertje waar er over de 200 mannen liggen. Hard leven, zeker!"*** Ook zijn familie in Brugge waarschuwt hij om toch geen sympathie te tonen ten aanzien van de Duitse burgers[8]. Joe vraagt of vader Henry op reis geweest is naar Ierland, zoals was gepland. Hij vraagt dat Patrick (de jongste van de bende) hem zou schrijven en informeert tenslotte of men in Roeselare reeds betaald had voor de vlag van de KVV(=?)

Joe verbleef met zijn compagnie in de stallingen bij het kasteel van de familie Thys. Waarschijnlijk mocht zijn verblijfplaats niet bekend gemaakt worden, wegens militair geheim. In zijn postkaart van **14 augustus** vernemen wij dat Joe en Elisa elkaar misschien nog eenmaal ontmoet hebben bij dokter Van Looveren in Brasschaat. Daar beslisten zij dat Elisa over en weer zou gaan naar St.-Michiels om te zien of alles in orde bleef in het nieuwe huis. Lieveke zou bij Peter en tante Jette (Henriette) blijven. ***"Gelukkige hoogdag" voor morgen*** schreef Joe op het open kaartje dat ook kon gelezen worden door de familie Goedemé[9].

Een week later, op **21 augustus** schreef Joe nogmaals een postkaart terwijl hij de wacht hield op een uitkijkpost bij een kanon[10]. Waarom aan de familie Goedemé? Daar hij niet zeker was dat de post Elisa zou bereiken in Brugge, want intussen waren er verschrikkelijke dingen gebeurd. Op 12 augustus hadden de Belgen de Duitsers een eerste nederlaag toegebracht in 'de slag van de Zilveren Helmen' bij Halen. Op 19 augustus had het Duitse leger reeds wraak genomen in het bloedbad van Aarschot. Wij mogen aannemen dat Joe hiervan op de hoogte was, toen hij schreef dat hij naar de kerk ging op de Hoogdag (O.L.Vr. Hemelvaart) om zijn zondagsplicht te vervullen! Wilde hij zijn familie niet nodeloos ongerust maken? Tot overmaat van ramp had hij zijn inktpot gebroken, gelukkig had hij een tekenpotlood bij om zijn boodschap te beëindigen.

Enkele dagen later op zondagavond **24 augustus** schreef hij nog altijd in potlood een postkaart eivol emoties[11]. Joe noemde Elisa 'Kleentje' omdat zij wel een half hoofd groter was dan hijzelf !

Zondag avond. **(24 aug. 1914)**

Mijn lief Kleentjen

Op wacht bij 't fort van Schooten. 't Is een week geleden dat ik schreef, 't was ook op wacht – anders wordt ons geen tijd gegeven – Dan kan ik eens goed en wel op U denken en op ons klein Lieveke. Was ik niet zeker dat ons lief kindje goed en wel en in zekerheid is 'k zou me toch zoo diep ongelukkig gevoelen, 'k zou ze zoo geern eens hooren roepen als toen ze in de kas stak, Vavake, 'k zou ze zoo kussen. Ja 'k ben een weinig droevig vandaag: een zondagavond, die anders zoo gezellig en aangenaam wordt doorgebracht – buitenhuis verlangen we toch niets – doet nu zoo zwaar mijn eenzaamheid wegen. Morgen heb ik weeral meer moed. Kom 'k hoop U gezond en welgezind weer te zien en kus ons Lieveke veel veel voor mij. 'k Ben deze morgen naar 5 uur mis geweest. Ge leest wellicht ook mee dat die verwenschte oorlog mocht gestaakt worden. Hoe draait toch alles uit voor België. Zal het eindigen met de inpalming van ons landeke door de Duitschers? binnen kort zullen we meer weten. Weer een prachtige zonnenondergang op een vlakte waar geen boompje 't zicht tegenhoud. Die verwoeste streek moet Ge later eens komen bezichtigen. 't Is grootsch en droevig. Voort lastig werk en geen rust, 't is te veel eischen van jongens die al dit zwaar werk niet gewoon zijn. Delven delven, boomen delven. Dit werk doet u wel slapen 's nachts – dit is zeker een groot voordeel – 's morgens vroeg vroeg staan we op, voort stijf en vermoeid en 't is 't werk zelf in den dag die de vermoeienis wat wegneemt. Er komt wat misnoegdheid daardoor bij de jongens.

Hertelijk gekust U en mijn Lieveke en Vader en Jette.
Joe

Joe hield geen dagboek bij, maar Elisa bewaarde zorgzaam de brieven en kaartjes die hij schreef aan haar en de familie. Alhoewel er wellicht een aantal verloren zijn gegaan, geven zijn brieven in samenhang met zijn vele tekeningen en krabbels, een goed beeld van de gevoelige persoon die hij was en van de oorlogsomstandigheden.

Nog een week later, terug op wacht begon Joe zijn eerste brief te schrijven aan Elisa. Hij had nog steeds geen nieuwe inktpot[12]. Het is een soort dagboekbrief geworden in 3 fasen. De zondagavond **30 augustus** vertelt hij over het logies waar zij verbleven bij de tranchées: ***"in de stallen van die kleine huizekens hier rondgezaaid. 't Is beurtelings een nacht wacht en een nacht hotel. En dat tot wanneer de barak zal afgemaakt zijn in sparren met gazons bekleed, - russen zegt men hier in de streek."*** Het is in de loop van die week, tussen 24 en 26 augustus dat het Belgische leger een eerste uitval van uit Antwerpen onderneemt tegen het oprukkende Duitse leger naar de Dijle. Op 25 en 26 augustus volgt te Leuven het bloedbad en de verwoestingen van o.a. de universiteitsbibliotheek. Joe vertelt: ***"'k geloof woensdag. 't Was een dag waarop het hard regende 's morgens, waren we weer voortgegaan met de bomen te ontwortelen hier 400 m. voor onze loopgrachten. 't Was 6 uur toen er al met eens geschoten werd. De schildwachten 200 m. voor ons uit, liepen naar ons toe. 't Huizetje waar we stonden was beschoten geweest. 't Was paniek een vlucht naar onze tranchées. De kanonnen van aan onze zijde losten drie schoten en wij hebben daar in schiethouding blijven liggen tot 10 uur. Toen liet men ons weten dat het het Fort van Schooten was geweest die franse kardoezen had afgeschoten tot proeven van hun draagkracht. Ge moet toch van den ezel gegeten hebben om zo maar te schieten in de bossen waar Belgische wachten moeten rondlopen op verkenning. Op een huisje waar mensen wonen. Er zijn geen ongelukken gebeurd…"***

Op dinsdagavond **1 september** schrijft hij verder: ***"op wacht in de sparrebossen vòòr 't vliegplein*** **(van Brasschaat)** ***met zicht op de kerk van Kalmthout in de verte."*** Hij is verontwaardigd over 't beestewerk dat de jonge soldaten moeten doen. Hoelang zal het nog duren? Op woensdagavond 2 september werd er 's nachts geschoten. Zouden ze opnieuw bezoek krijgen van de Zeppelin boven Antwerpen? Er werd alarm geslagen maar ze hebben geen vertrouwen in hun luitenant ***"moest ge 't weten"*** schrijft hij aan Elisa… Hij wil haar niet nodeloos ongerust maken.

De brief die Elisa daarop als antwoord schreef bleef voor ons onbekend. Op **7 september** antwoordde Joe: ***"dank voor de lange brief"*** die hij via Dr. Van Looveren had ontvangen[13]. Joe vertelt dat hij eindelijk een brief uit Brugge ontvangen heeft van vader Henry en zijn zussen Jette en Gabrielle. Dat zijn broer Willy hem uit Canada een cheque opstuurde met de opdracht een schilderij te maken, ***"hij schijnt nog niets te weten over de oorlog"***, dat hij op huwelijksreis geweest was en dat hij tevreden is met zijn Stella (Burns). Verder zou Joe aan Dr. Van Looveren willen vragen of Elisa en Lieveke eens enkele dagen dicht bij hem zouden mogen logeren, maar durft het toch niet vragen en geeft 4 redenen om toch maar beter niet te komen… Plots is er een onderbreking in de brief, ***"om 15u40 was er een "kolossale slag" met als gevolg dat het rode klooster (?) in Brasschaat is vernield ! Mocht het militaire genie toch van de wereld verdwijnen…"*** was Joe's commentaar.

Joe heeft nog altijd geen nieuwe inktpot,

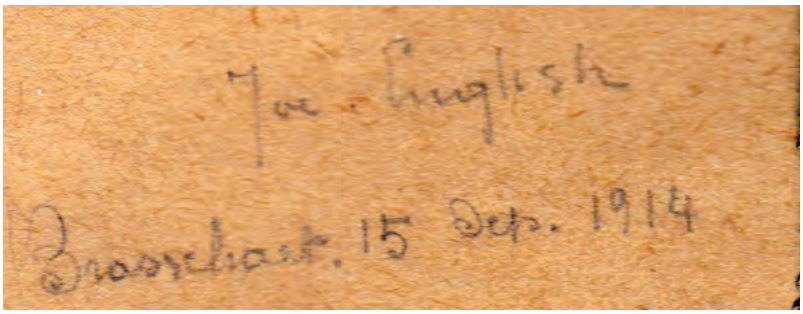
hij schreef zijn brieven nog tot 4 oktober in potlood. Had dit ook invloed op zijn tekenwerk? Uit die meer dan een maand zonder –pen-en-zwarte-inkt, is er ons een portret bekend dat Joe signeerde, dateerde op 15.09.14 in Brasschaat en de titel gaf ***'A mon ami Gaston'***.(14)
Op de postkaart afgestempeld op **11 september** maakt hij er allusie op. In een uurtje maakte hij een portret van een commandant en van een andere 'universitair' zoals hijzelf. Maar Joe beklaagt er zich over dat hij geen echt tekengerief kan gebruiken. Daarom vraagt hij aan Elisa om met de broer van Dr. Van Looveren een ***"tekenboekje mee te geven, van 0,80 bij 0,10 en een crayon conté nr. 2 blauw".*** Joe's volgende kaartje, gepost op **25 september** is inderdaad geschreven met blauw potlood!

Hoe komt het dat er tussen 11 en 25 september geen enkel kaartje of briefje te vinden is? Had dit te maken met de oorlogssituatie tussen 9 en 13 sept.? Het Belgisch leger deed toen een 2de uitval naar de Dijle. De verklaring hiervoor vinden wij in een volgend verslag: in de loop van die week kon Joe zijn familie bezoeken in Antwerpen! Hij reisde met de tram via de Peerdemarkt en de Oude Barreel. Onderweg hielp hij een jonge soldaat die gekwetst werd te Melle, hij begeleide hem naar de Broeders van Liefde te Merxem, waar hij eten kreeg en zich kon wassen. Waarschijnlijk is het tijdens dit bezoek aan de familie Goedemé in de Markgravestraat dat hij zijn dochtertje Lieveke voor het laatst van hun leven heeft gezien.

Op 25 september ondernam het Belgisch leger een derde en laatste uitval, naar Dendermonde. De reactie van het Duitse leger was fataal: van 28 sept. tot 10 oktober volgde de Duitse belegering van de stad Antwerpen.

(wordt vervolgd)

* bibliografie en aantekeningen zie www.joe-english-kunstschilder.be // Nieuwsbrief 27

"A mon ami Gaston" is één van de enige tekeningen van Joe die bewaard werden uit Brasschaat. Het is de periode (tussen 1 aug. en 8 okt. 1914) dat het Belgische leger Antwerpen verdedigde tegen het Duitse leger. De portrettekening is af want er is een titel , Joe's signatuur, plaats en datum "Joe English Brasschaat 15 sept. 1914"
Hij tekende het portret met een zwart potlood op een blaadje papier van 16 bij 20 cm. De naar rechts kijkende militair van het 7e linieregiment heeft een flinke snor met kin-baardje en rookt een sigaret, (een tekening in potlood omdat Joe zijn inktpot gebroken had). Wie zou die Gaston kunnen zijn, een van Joe's Franstalige oversten in de 4de compagnie? Wij zien Joe en dezelfde militair terug op een groepsfoto van zijn compagnie 8 jaar vroeger uit 1906 in het kamp van Beverloo. De herkomst in het familiearchief laat ons zoeken in de streek van Tielt (W.Vl.). Hallo leden van de Heemkundige kring 4 'De Roede van Tielt': Is er bij jullie een zekere Gaston bekend uit het 7de linie die kamp moest doen in 1906 te Beverloo en die naar Antwerpen gemobiliseerd werd op 1 augustus 1914?

Herinneringen van Moeder Florizoone-Barzeele aan de gebroeders Van Raemdonck.

Zoon Gilbert Florizoone* vertelde naar aanleiding van onze vorige nieuwsbrief over de gesneuvelde frontsoldaten, dat zijn grootouders tijdens WO I onderdak gaven aan de gebroeders Van Raemdonck. “Mijn ouders vluchtten in het najaar van 1914 vanuit Veurne naar Vinkem (thans Beauvoorde/Veurne) alwaar mijn grootouders langs moederszijde woonden. Het ouderlijk huis in Vinkem was een bescheiden huis met vooraan een landelijke herberg. Achterom een kleine hoeve, met slechts enige hoevedieren (schapen, kippen, konijnen) en een muildier voor het zwaarste werk, gelegen op “Het Hoge” tussen Vinkem en Izenberge”.

M’n moeder vertelde: “*Ik zal er geen eed op doen maar ik denk dat wij in de loop van het jaar 1915 de champetter op bezoek kregen. In oorlogstijd voorspelt zoiets niet veel goeds… de reden was een opeisingsbevel van de schuur om er soldaten, die eventjes van het front terugtrokken, tijdelijk in te kwartieren. En je weet hoe dat gaat, je bent al wat blij dat je ’s een babbeltje kunt maken met die soldaten. Te meer dat ik zelf een broer aan het front had. Het ging zo van… en vanwaar ben je, heb je nog broers of zussen, wat deden ze bij jullie thuis ‘om den brode’,* enz…

huwelijksportret (detail) van Maria-Théresia Barzeele

Daar was nu een soldaat die, net als mijn vader, Edward heette. Die soldaat vertelde dat zijn jongere broer Frans hier ook was. En je weet hoe moeders nu eenmaal zijn… en denkend op haar bloedeigen zoon Camiel aan het front, koesterde zij die soldaten als haar ‘eigen’ kinderen. Ze had al snel door dat die jongere broer (Frans) geen al te sterke gezondheid had. Daarom gaf zij hem regelmatig een grote kom verse, warme schapenmelk. Ze wist dat schapenmelk vet en zeer voedzaam was en hoopte dat hij aldus ietwat ging aansterken. Ook vader Edward liet zijn gouden hart spreken en strooide een vers pak strooisel bovenop de reeds doorgelegen bussels.

In het dak stopte hij de duivenpan (een open-gewerkte pan) zo goed mogelijk dicht met een handvol samengewrongen hooi teneinde de gure wind buiten te houden.
Het was gebruikelijk dat de soldaten zich wasten met het beren-, ijskoude water dat ze rechtstreeks vanuit de steenput sloegen. Mijn vader liet toe dat ze in huis mochten komen om zich te wassen of een kleine handwas te doen, dat laatste was nogal eens nodig met die luizenplaag. Ja, ja … en zeggen dat die jongens alle twee aan hun e(i)nde zijn gekomen in maart 1917... en zoverre van huis.”

Het volgend verhaal is zowaar nog schrijnender, ik citeer opnieuw mijn moeder: *“Onzen Camiel (nonkel Camiel °11 april 1892 +29 oktober 1916) was op dit ogenblik ook soldaat aan het front, ik meen te weten bij de Genie. Op zekere dag arriveerde hij in zijn ouderlijk huis te Vinkem. Het moest al zijn dat hij niet van zo heel ver moest komen daar hij met de fiets was en allicht nog diezelfde avond terug moest. ’s Anderendaags zette de champetter zijn fiets tegenaan de gevel vooraan het huis en kwam via de hofplaats binnen. Ik zelf was op dat ogenblik in het bakhuis brood aan het inschieten (met de broodpaal het deeg op de verwarmde bakvloer neerleggen). Opeens hoorde ik mijn moeder luidkeels wenen en enige ogenblikken later zat ze als de versteende moeder Niobe naast mij in het bakhuis. ‘Peins ’n keer, zegde ze hevig snikkend, ‘onze Camiel is verongelukt met z’n fiets…”* Uit respect om zoveel leed ga ik hier niet verder op door. Alhoewel Camiel geen specifiek oorlogsslachtoffer is, staat hij toch vermeld op de gedenknaald nabij de kerk van Vinkem.

*Gilbert Florizoone (°Veurne 1932) gehuwd met Leona Mortier (°Etterbeek 1936) woont in Diksmuide. Hij is de jongste zoon van R. C. Florizoone en Maria-Théresia Barzeele (°1888-+1956) uit een gezin van tien kinderen.

Vrienden van de VZW Joe English, kunstschilder

Schenking door H. en L. V., Alveringem. Beeldje in plaaster, okerbruin gekleurd, gesigneerd H. Derre, 1931, Antwerp, 25 x 23 x 14 cm. Het is de plastische versie van de bekende symbolische tekening van Joe English 'Renaat De Rudder, de frontsoldaat' die getroffen werd door een verdwaalde Belgische kogel. Zijn laatste woorden 'Alles voor Vlaanderen, Vlaanderen voor Kristus' worden voorgesteld in het typische Keltische kruis.

De datum '1931' te lezen in de zijkant van het beeldje, verwijst naar het jaar dat de twaalfde 'Bedevaart naar de graven van de IJzer' plaats vond. Toen werd gehoopt dat het stoffelijk overschot van Renaat De Rudder in de Crypte onder de toren zou bijgezet worden, maar de overbrenging werd door de overheid geweigerd. Het beeld van Karel Aubroeck werd toen ingehuldigd op een van de hoeken van de eerste IJzertoren, (nu Paxpoort). In 1932 bij de dertiende Bedevaart werd Renaat samen met zeven andere frontsoldaten toch overgebracht naar de Crypte.

Van Hildebert Derre (1886-1966), beeldhouwer uit Wilrijk (Antwerpen) heeft het Letterenhuis een 20-tal beelden met de voorstelling van Vlaamse figuren zoals Rodenbach, Streuvels, Gezelle, Timmermans, Claes, Van de Woestijne, Borms, Tijl & Nele, e.a. Wellicht was het bovenvermelde plaasteren beeldje een ontwerp voor een groter beeld dat nooit werd uitgevoerd? (P.D.B.)

Agenda 2017

activiteiten met medewerking van vzw Joe English, kunstschilder

Tentoonstellingen:

- **Koksijde, Galerij Keunekapel,** 22 juni tot 16 juli (14u – 18u: vrije toegang) *"Soldatengraven, heldenhulde en de Groote Oorlog",* ism. ADVN en VOS,vredesbeweging. Sam Vanoverschelde, fotograaf.
- **Aarschot, in Memoriaal St.-Rochus**, 12 tot 20 augustus (14u –18u: vrije toegang) *"Joe English,kunstschilder en front-soldaat en de kleine mens in de Groote Oorlog"*. ism. VOS en het Dichterscollectief Aarschot.
- **Diksmuide, Museum aan de IJzer,** 1 sept. tot 31 december (10u – 17u) *"Mystisch landschap"*, ism. Museum a/d IJzer, VOS vredesbeweging en GoneWest, Provincie West Vlaanderen. Sam Vanoverschelde, fotograaf.

Lezingen met slide projectie:
'Over leven en werk van Joe English en Elisa Goedemé'

- **13 augustus** (om 17u.) Aarschot, in Memoriaal St.-Rochus
- **11 oktober** (om 20u.) Izegem, in Meilief, tentoonstellingszaal van Stadhuis.

Vriend worden?

Ook vriend worden kan door storten van 15€ per jaar / Steunend Vriend door gift van 50€ op rek. 121-0405563-84 van vzw Joe English,kunstschilder. Uw bijdrage is een financiële steun om verder te werken aan het A.B.C.D.E... van Joe's kunst, met de doelstelling een uitgebreide biografie te kunnen uitgeven over Leven en Werk van Joe English & Elisa Goedemé. Zo werken we samen aan het bewaren van hun kunst.

Kunstkaarten en catalogus bestellen

Ondergetekende (naam, voornaam, adres en handtekening):

.....

.....

Bestelt hierbij ..... reeks(en) 7 kunstkaarten (K 1 tot 7) = 14€ per reeks
Bestelt hierbij ..... reeks(en) 5 postkaarten (P 1 tot 5) = 10€ per reeks

(2 € per kaart) verzendingskosten inclusief vanaf minimum bestelling van 1 reeks

En schrijft € ..... over op rekening 121-0405563-84 van de vzw Joe English, kunstschilder, met vermelding: ..... ex. kunstkaarten J.E.

Bestelt hierbij ..... ex Catalogus "Joe's Kunst" aan 20 € per boek.